

Cartea lui Daniel – Numărul o sută douăzeci și unu

Deslușirea semnelor zilelor de pe urmă: înțelegerea referințelor lui Hristos la copacii înmuguriți ai primăverii

Jeff Pippenger

2024-03-07

Hristos a îndreptat atenția poporului Său spre pomii înmuguriți ai primăverii, pentru ca ei să înțeleagă „semnele” zilelor de pe urmă și implicația acestor „semne”.

„Hristos poruncise poporului Său să vegheze la semnele venirii Sale și să se bucure când vor vedea semnele Împăratului lor Care vine. ‘Când vor începe să se întâmple aceste lucruri,’ a spus El, ‘atunci priviți în sus și ridicați-vă capetele; căci răscumpărarea voastră se apropie.’ El le-a arătat ucenicilor Săi pomii înmuguriți ai primăverii și a zis: ‘Când ei încep acum să dea muguri, vedeți și știți de la voi înșivă că vara este acum aproape. Tot așa și voi, când veți vedea că se întâmplă aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.’ Luca 21:28, 30, 31.” Tragedia veacurilor, 308.

„Semnele” zilelor de pe urmă au fost prefigurate de „semnele” care au anunțat și au inaugurat mișcarea primului înger. Acele „semne” includeau clătinarea cerurilor, dar Ioel arată că „semnele” zilelor de pe urmă — zilele când nelegiuirea lui Israel va fi căutată și nu va fi găsită, când muntele cel sfânt al lui Dumnezeu este sfânt pentru totdeauna, căci niciun străin nu va mai trece vreodată prin el — vor cuprinde, pe lângă clătinarea puterilor cerurilor, și clătinarea puterilor pământului. Sora White identifică deosebirea dintre clătinarea puterilor cerurilor și a puterilor pământului.

La 16 decembrie 1848, Domnul mi-a dat o viziune despre clătinarea puterilor cerurilor. Am văzut că, atunci când Domnul a spus „cerul”, dând semnele consemnate de Matei, Marcu și Luca, El a avut în vedere cerul, iar când a spus „pământ”, a avut în vedere pământul. Puterile cerurilor sunt soarele, luna și stelele. Ele stăpânesc în ceruri. Puterile pământului sunt acelea care stăpânesc pe pământ. Puterile cerurilor vor fi clătinate la glasul lui Dumnezeu. Atunci soarele, luna și stelele vor fi clintite din locurile lor. Nu vor trece, ci vor fi clătinate de glasul lui Dumnezeu.

Nori întunecați, grei, s-au ridicat și s-au izbit unii de alții. Atmosfera s-a despărțit și s-a tras înapoi; apoi am putut privi în sus prin spațiul deschis din Orion, de unde a venit glasul lui Dumnezeu. Cetatea Sfântă va coborî prin acel spațiu deschis. Am văzut că puterile pământului sunt acum zguduite și că evenimentele se succed în ordine. Războiul și zvonurile de război, sabia, foametea și molima sunt cele dintâi care zguduie puterile pământului, apoi glasul lui Dumnezeu va zgudui soarele, luna și stelele, și acest pământ de asemenea. Am văzut că zguduirea puterilor din Europa nu este, așa cum învață unii, zguduirea puterilor cerului, ci este zguduirea neamurilor mâniate. Scrieri timpurii, 41.

Zguduirea cerurilor din Matei, Marcu și Luca reprezintă zguduirea puterilor care stăpânesc cerurile, așa cum sunt reprezentate de soare, lună și stele. Toate aceste puteri cerești au fost zguduite și au produs "semnele", care au inaugurat și au vestit mișcarea primului înger. Acele puteri cerești vor fi din nou zguduite în timpul mișcării celui de-al treilea înger. Însă, în mișcarea celui de-al treilea înger, vor fi zguduite și puterile pământului. Puterile pământului sunt puterile care stăpânesc pământul. La 11 septembrie 2001, au fost zguduite puterile pământului, nu ale cerului.

"Acum vine vestea că aș fi declarat că New York va fi măturat de un val de maree? Așa ceva nu am spus niciodată. Am spus însă, pe când priveam marile clădiri care se ridicau acolo, etaj după etaj: 'Ce scene înfricoșătoare vor avea loc când Domnul Se va ridica să zguduie cumplit pământul! Atunci se vor împlini cuvintele din Apocalipsa 18:1-3.' Întregul capitol al optsprezecelea din Apocalipsa este un avertizament cu privire la ceea ce urmează să vină asupra pământului. Dar nu am lumină deosebită cu privire la ceea ce urmează să vină asupra orașului New York, decât că știu că, într-o zi, marile clădiri de acolo vor fi dărâmate prin întoarcerea și răsturnarea puterii lui Dumnezeu. Din lumina care mi-a fost dată, știu că în lume este distrugere. Un singur cuvânt din partea Domnului, o singură atingere a puterii Sale celei mari, și aceste structuri masive vor cădea. Vor avea loc scene a căror grozăvie nu ne-o putem imagina." Review and Herald, 5 iulie 1906.

În istoria mileriiților, unul dintre semnele consemnate de Luca a fost „strâmtorarea neamurilor”. Națiunile reprezintă puterile care stăpânesc pământul, iar la 11 septembrie 2001, fiecare națiune de pe pământ a fost zguduită când al treilea Vai a intrat în istoria profetică. Acea zguduire pământească a fost reprezentată în Luca douăzeci și unu, dar nu prin expresia biblică a zguduirii puterilor pământului. Ea a fost reprezentată prin expresia „strâmtorarea neamurilor”, așa cum a fost adusă asupra națiunilor lumii când marile clădiri din New York au fost doborâte. „Strâmtorarea neamurilor” la Luca este zguduirea puterilor pământului și a fost împlinită în istoria mileriiților.

Am văzut că puterile pământului sunt acum zguduite și că evenimentele se succed în ordine. Războiul și zvonurile de război, sabia, foametea și molima sunt cele dintâi care zgudui puterile pământului, apoi glasul lui Dumnezeu va zgudui soarele, luna și stelele, precum și pământul acesta. Am văzut că zguduirea puterilor din Europa nu este, așa cum învață unii, zguduirea puterilor cerului, ci este zguduirea neamurilor mâniate. Scrieri timpurii, 41.

"Zguduirea puterilor neamurilor mâniate" este zguduirea "puterilor pământului", așa cum a fost ilustrată în istoria timpurie a Adventismului prin zguduirea "puterilor din Europa". Uriah Smith a identificat ce anume zguduia puterile din Europa în 1838.

Așa cum perioada profetică a acestei [a șasea] trâmbițe a început prin cedarea voluntară a puterii în mâinile turcilor de către împăratul creștin al Răsăritului, tot astfel am putea pe bună dreptate conchide că încetarea ei ar fi marcată de cedarea voluntară a acelei puteri, de către Sultanul turc, înapoi în mâinile creștinilor. În 1838, Turcia a fost implicată într-un război cu Egiptul. Egiptenii păreau pe cale să răstoarne puterea turcească. Pentru a preveni aceasta, cele patru mari puteri ale Europei, Anglia, Rusia, Austria și Prusia, au intervenit pentru a susține guvernul turc. Turcia a acceptat intervenția lor. La Londra a avut loc o conferință la care a fost

întocmit un ultimatum ce urma să-i fie prezentat lui Mehemet Ali, pașa Egiptului. Este evident că, odată ce acest ultimatum urma să fie pus în mâinile lui Mehemet, destinul Imperiului Otoman avea să fie, în fapt, încredințat în mâinile puterilor creștine ale Europei. Acest ultimatum a fost pus în mâinile lui Mehemet în ziua de 11 august 1840! Iar chiar în aceea zi, Sultanul a adresat o notă ambasadorilor celor patru puteri, întrebând ce ar trebui să se facă în cazul în care Mehemet ar refuza să se conformeze termenilor pe care îi propuseseră. Răspunsul a fost că nu trebuie să se alarmeze cu privire la vreo eventualitate care ar putea apărea; căci se luaseră măsuri pentru aceasta. Perioada profetică a luat sfârșit și, chiar în aceea zi, controlul afacerilor mahomedane a trecut în mâinile creștinilor, întocmai cum controlul afacerilor creștine trecuse în mâinile mahomedanilor cu 391 de ani și 15 zile înainte. Astfel s-a încheiat al doilea vai, iar a șasea trâmbiță a încetat să mai sune. Uriah Smith, Sinopsisul Adevărului Prezent, 218.

Islamul celui de-al doilea Vai trecuse de zenitul puterii sale, care, potrivit cuvântului lui Dumnezeu, trebuia să continue timp de trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile. Totuși, în anii 1830 Egiptul încerca să reînființeze un califat în Egipt, în vederea continuării celui de-al doilea mare jihad din istoria musulmană. Posibilitatea unor noi războaie islamice făcea ca puterile europene să se cutremure de teamă. Timp de decenii, criza reaprinderii războiului de către Islam a fost numită de istoricii și de reporterii acelor ani „Chestiunea Orientală”. Războiul copiilor Răsăritului fusese purtat timp de secole împotriva națiunilor Europei, care își derivau religia din biserica romană. În 1838, „strâmtorarea neamurilor”, la care s-a referit Hristos, reprezenta cutremurarea națiunilor mâniate, produsă de războiul adus de Islam împotriva fostului Imperiu Roman.

Prin [dezlegarea] celor patru îngeri care sunt legați la râul cel mare Eufrat, înțeleg că Dumnezeu era acum pe punctul de a îngădui celor patru popoare principale din care era alcătuit Imperiul Otoman, care încercaseră în zadar să supună Imperiul Răsăritean de la Constantinopol și făcuseră puține progrese în cucerirea Europei, acum să cucerească Constantinopolul și să cotopească și să supună a treia parte a Europei, ceea ce s-a și întâmplat pe la mijlocul secolului al XV-lea. Lucrările lui William Miller, volumul 2, 121.

Strâmtorarea neamurilor, în relatarea lui Luca, se caracteriza prin „perplexitate; marea și valurile vuind” și prin „inimile oamenilor căzându-le de frică și de așteptarea lucrurilor care au să vină asupra pământului”. Perplexitatea Chestiunii Orientale a continuat să agite puterile pământului până în secolul al XX-lea, iar simbolul acelei strâmtorări era „inimile oamenilor căzându-le de frică” și „marea și valurile vuind”.

Această pecetluire a slujitorilor lui Dumnezeu este aceeași care i-a fost arătată lui Ezechiel în vedenie. Și Ioan fusese martor al acestei revelații deosebit de cutremurătoare. El a văzut marea și valurile vuind, iar oamenii își dădeau sufletul de groază. El a privit pământul clătînându-se și munții strămutați în mijlocul mării (lucru care are loc în mod literal), apele ei vuind și tulburându-se, iar munții cutremurându-se din pricina umflării lor. I s-au arătat urgiile, molima, foametea și moartea, îndeplinindu-și înfricoșătoarea misiune. Mărturie pentru slujitori, 445.

Când lui Ioan i s-a arătat pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, el a văzut strâmtorarea neamurilor, așa cum este reprezentată de vuietul mării și al valurilor și de inimile oamenilor slăbind de frică, și aceasta era aceeași pecetluire care i-a fost arătată lui Ezechiel în capitolul nouă. Lui Ezechiel i s-au arătat elementele interne ale pecetluirii, iar lui Ioan i s-au arătat elementele externe asociate cu pecetluirea. Ioan a văzut că mânia neamurilor este asociată cu pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, iar mânia neamurilor este, de asemenea, strâmtorarea neamurilor din Luca, identificată istoric drept Chestiunea Orientală. Lui Ioan i s-a arătat că Islamul celui de-al treilea Vai este semnul extern al pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii.

Prezentul este un timp de interes covârșitor pentru toți cei vii. Conducători și oameni de stat, bărbați care ocupă poziții de încredere și de autoritate, bărbați și femei cu judecată din toate clasele sociale, și-au fixat atenția asupra evenimentelor care au loc în jurul nostru. Ei urmăresc relațiile încordate și neliniștite care există între națiuni. Observă intensitatea care pune stăpânire pe fiecare element pământesc și recunosc că ceva mare și hotărâtor este pe cale să aibă loc — că lumea se află pe pragul unei crize colosale.

Îngerii rețin acum vânturile vrajbei, ca ele să nu sufle până când lumea va fi avertizată despre pieirea ce vine asupra ei; dar o furtună se adună, gata să se dezlănțuie asupra pământului; iar când Dumnezeu va porunci îngerilor Săi să dezlege vânturile, va fi o asemenea scenă de vrajbă cum niciun condei nu o poate zugrăvi.

„Biblia, și numai Biblia, oferă o perspectivă corectă asupra acestor lucruri. Aici sunt descoperite marile scene finale din istoria lumii noastre, evenimente care deja își aruncă umbrele înainte; sunetul apropierei lor face ca pământul să se cutremure și inimile oamenilor să li se topească de frică.” Educație, 179, 180.

În Luca, capitolul douăzeci și unu, Isus a identificat „semnele” care au deschis drumul către mișcarea millerită, iar toate acele „semne”, potrivit Sorei White, s-au împlinit. Cutremurul din Lisabona, ziua întunecată, căderea stelelor și strâmtorarea neamurilor — care reprezenta clătinarea puterilor pământului, împlinită de Islam prin teama produsă de Chestiunea Orientală — s-au împlinit toate. „Semnele” millerite includ, de asemenea, venirea Fiului omului pe un nor, care s-a împlinit în ordinea corectă în care „semnele” au fost date de Hristos; căci, după ce strâmtorarea neamurilor a luat sfârșit odată cu restrângerea supremației otomane în 1840, Hristos a intrat în Locul Preasfânt la 22 octombrie 1844, iar când a venit, a venit pe nori.

„Și iată, unul ca Fiul Omului a venit cu norii cerurilor și a venit la Cel Îmbătrânit de zile, și L-au adus aproape înaintea Lui. Și I S-au dat stăpânire, slavă și o împărăție, pentru ca toate popoarele, neamurile și limbile să-I slujească; stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, care nu va trece.” Daniel 7:13, 14. Venirea lui Hristos descrisă aici nu este a doua Sa venire pe pământ. El vine la Cel Îmbătrânit de zile, în cer, ca să primească stăpânire, slavă și o împărăție, care Îi vor fi date la încheierea lucrării Sale de mijlocire. Aceasta este venirea, și nu a doua Sa venire pe pământ, care a fost prevestită în profeție să aibă loc la încheierea celor 2300 de zile, în 1844. Însoțit de îngeri cerești, Marele nostru Preot intră în Sfânta Sfintelor și Se înfățișează acolo înaintea lui Dumnezeu pentru a săvârși ultimele acte ale slujirii Sale în favoarea omului — pentru a împlini lucrarea judecării de cercetare și pentru a face ispășire pentru toți cei care sunt

arătați a fi îndreptățiți la beneficiile ei.” Marea Controversă, 479.

„Semnele” asociate cu istoria mileriților au prefigurat „semnele” asociate cu istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. Când Hristos, prin pildă, a oferit narațiunii istorice cel de-al doilea martor, El le-a îndreptat atenția ucenicilor Săi către „copacii înmuguriți ai primăverii”. I-a înștiințat că, atunci când copacii încep să înmugurească, vor ști că sfârșitul lumii este aproape și că generația care va fi martoră înmuguririi de primăvară a copacilor va trăi să vadă cerurile și pământul trecând, în focurile celei de-a doua veniri a Sa.

Când ele odrăslesc, vedeți și știți voi înșivă că vara este aproape. Tot astfel, voi, când veți vedea că se petrec aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Adevărat vă spun: nu va trece acest neam până când toate se vor împlini. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece. Luca 21:30-33.

Întrebarea devine atunci: „când au început copacii să dea lăstari?” Ploaia târzie a început să picure la 11 septembrie 2001, care, potrivit lui Isaia, este „ziua” „vântului aspru al lui Dumnezeu în ziua vântului de răsărit.”

Cu măsură, când ea odrăsleşte, El Se va judeca cu ea; El Își oprește vântul aspru în ziua vântului de răsărit. Prin aceasta, deci, va fi curățită nelegiuirea lui Iacov; și acesta este tot rodul: înlăturarea păcatului lui, când va face toate pietrele altarului ca niște pietre de cretă sfărâmate; dumbrăvile și idoli nu vor mai sta în picioare. Totuși cetatea întărită va fi pustiită, locuința părăsită și lăsată ca un pustiu; acolo va paște vițelul, acolo se va culca și va mistui ramurile ei. Când ramurile ei se veștejesc, sunt rupte; femeile vin și le dau foc; căci este un popor fără înțelegere; de aceea Cel ce l-a făcut nu va avea milă de el, și Cel ce l-a întocmit nu-i va arăta îndurare. Și va fi în ziua aceea: Domnul va scutura de la albia Râului până la pârâul Egiptului, și veți fi adunați unul câte unul, o, copii ai lui Israel. Și va fi în ziua aceea: se va suna din trâmbița cea mare, și vor veni cei gata să piară în țara Asiriei și cei izgoniți în țara Egiptului, și se vor închina Domnului pe muntele cel sfânt, la Ierusalim. Isaia 27:8-13.

Ploaia târzie a început să picure (măsurat) la 11 septembrie 2001, și a început disputa cu privire la mesajul ploii târzii și la mesajul contrafăcut al păcii și siguranței. Istoria acelei dispute este cadrul în care nelegiuirea lui Iacov este înlăturată (curățită, în sensul de ispășită). Istoria disputei, care este disputa lui Habacuc, este perioada pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, care se încheie cu faptul că Adventistul de Ziua a Șaptea laodicean este vărsat din gura Domnului; căci "cetatea întărită" va fi pustiită, pentru că a devenit cetatea unui popor lipsit de pricepere, care nu află nici îndurare, nici favoare. În acel timp "al doilea glas" din Apocalipsa optsprezece va suna dintr-o mare trâmbiță, care este a șaptea trâmbiță și al treilea vai, iar cealaltă turmă a lui Dumnezeu va veni și se va închina la "Ierusalim", care va fi devenit mișcarea bisericii triumfătoare.

11 septembrie 2001 arată că ultima generație din istoria pământului a sosit, iar numai aceia care recunosc pomii ce dau în mugur primăvara vor primi ploaia care determină înmugurirea. Numai aceia care recunosc că Islamul celui de-al treilea vai este ceea ce marchează sosirea ploii târzii și pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii vor fi în acel grup.

„Numai aceia care trăiesc potrivit luminii pe care o au vor primi mai multă lumină. Dacă nu înaintăm zilnic în exemplificarea virtuților creștine active, nu vom recunoaște manifestările Duhului Sfânt în ploaia târzie. S-ar putea să cadă asupra inimilor din jurul nostru, dar nu o vom discerne și nu o vom primi.” Mărturii pentru slujitori, 507.

„Nu trebuie să așteptăm ploaia târzie. Ea vine peste toți cei care vor recunoaște și își vor însuși roua și ploile harului care cad asupra noastră. Când adunăm frânturile de lumină, când prețuim îndurările cele statornice ale lui Dumnezeu, care iubește să ne vadă încrezându-ne în El, atunci fiecare făgăduință va fi împlinită. ‘Căci după cum pământul își dă lăstarul și după cum grădina face să răsară cele semănate în ea, tot așa Domnul Dumnezeu va face să răsară dreptatea și lauda înaintea tuturor neamurilor’ (Isaia 61:11). Întregul pământ va fi umplut de slava lui Dumnezeu.” Comentariul biblic al Adventiștilor de Ziua a Șaptea, volumul 7, p. 984.

Vom continua studiul în articolul următor.

Dacă aceia care pot ajuta nu sunt treziți la simțământul datoriei lor, nu vor recunoaște lucrarea lui Dumnezeu când se va auzi strigătul cel tare al celui de-al treilea înger. Când lumina va ieși ca să lumineze pământul, în loc să vină în ajutorul Domnului, vor voi să îngrădească lucrarea Sa pentru a o aduce la măsura ideilor lor înguste. Să vă spun că Domnul va lucra în această ultimă lucrare într-un mod cu mult ieșit din rânduiala obișnuită a lucrurilor și într-un fel care va fi contrar oricărei plănuiți omenești. Vor fi unii dintre noi care vor dori întotdeauna să controleze lucrarea lui Dumnezeu, să dicteze chiar ce mișcări să se facă atunci când lucrarea înaintează sub conducerea îngerului care se alătură celui de-al treilea înger în solia ce urmează să fie dată lumii. Dumnezeu va folosi căi și mijloace prin care se va vedea că El ia frâiele în propriile Sale mâini. Lucrătorii vor fi surprinși de mijloacele simple pe care le va folosi pentru a aduce la îndeplinire și a desăvârși lucrarea Sa de neprihănire." Testimonies to Ministers, 300.